

Дийн Кунц

СЛЕД СМЪРТТА

София, 2024

Преводът е направен по изданието:

AFTER DEATH

by Dean Koontz

Thomas & Mercer

Copyright:

© 2023 by The Koontz Living Trust

All rights reserved

С изключение на историческите личности и факти, споменати в книгата, всички действащи лица, събития и места, описани в нея, са плод на художествена измислица и каквото и да било съвпадение с реално съществуващи хора, учреждения, събития или места е напълно случайно.

© Издателство „Изток-Запад“, 2024

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

© Ирина Димитрова, превод, 2024

© Milica Kesović, оформление на корицата, 2024

ISBN 978-619-01-1513-7

ДИЙН КУНЦ

**СЛЕД
СМЪРТТА**

Превод от английски
Ирина Димитрова

*На Дейвид и Робин Голки,
с възхищение и привързаност*

Съдържание

ЕДНО: МАЙКЪЛ В ДЕЙСТВИЕ

Малко нощна работа	15
Разговор в кухнята	22
Десет дни по-рано: „Проучвания в разкрасяването“	30
Синята къща	36
Мост над бурна вода	38
Момчето	43
Ръката на държавата	46
Глътка въздух	51

ДВЕ: КУХИТЕ ХОРА

Майкъл в многозадачен режим	59
Преследване на призрак	62
Извън бурята	65

Удобни развалини	72
Сбрали в едно глави, пълни със слама	75
Виртуално пътешествие	79
Началник на пожарната	85
Вън оттук	91
За архива	95
Изсушените ни гласове са беззвучни и празни като вятър в сухи треви	98
В царството на сумрака	104
Тригер	111

Три: ПОГРЕБВАНЕ НА ЖИВИТЕ

Райска градина	121
Обитаваната от духове овощна градина	124
Дистанционно управление	127
На среща с магьосника	130
Гледни точки	133
Болката на всекидневния живот и наркотикът на мечтите	143
Малка нощна музика	151
На път	154
Винаги подготвен	159
Червенооките мършояди се прокрадват	166
Секретна квартира	170
Обградени сме от змии	174
Миша дупка	181
Какъв живот имаш, ако няма с кого да го споделиш?	183

ЧЕТИРИ: НЕПОДВИЖНАТА ТОЧКА

Конници	189
Единствената мъдрост, която ние можем да добием	194
Тук, в сънищното царство на смъртта	198
Късмет	201
Горчивият залък	203
Разстроен от спомени	208
Увлечен във вихър	212
Кратък спор	217
Обаждане по телефона	220
Виното на насилието	222
Живота можеш да избегнеш, но не и смъртта	227
Тъжен гост на тъмната земя	237
Настъпва момент, когато всичко е неподвижно и узрява	244
Трудолюбивата пчеличка няма време за тъга	246

ПЕТ: В ИГРАТА

Наклон	253
Миг на Земята	262
Приятел с паяците бях	265
Безименно място	268
Кой в мрака среднощен на коня лети?	271
Донякъде важен въпрос	274
Нощта не е тъмна; светът е тъмен	278
Битка или бягство	284
В бездънний мрак загледан	287

ШЕСТ: БЕЗ ИЗХОД

Огнева мощ	293
Подкрепление	295
Човек на действието	298
Нищо друго мен не се вестеше, освен зверът	301
Загадката на злото	305
Стари приятели	309
Гордост и гняв, винаги и единствено	312
Квартален патрул	315
Всичко, което се издига, трябва да се слее	317
Вкъщи е ловецът	335
Каквото е било, е, и ще бъде	341
Бележка	347
За автора	349

*Стойте твърдо в свободата...
и не се подлагайте пак под робско иго.**

– ап. Павел

* Послание на св. ап. Павла до Галатяни, 5:1. [Всички бележки под линия, без изрично упоменатите, са на преводача.]

ЕДНО:
МАЙКЪЛ В ДЕЙСТВИЕ

Малко нощна работа

Звездите са угаснали, а потъналата луна плува точно под повърхността на полупрозрачно езеро от облаци.

В короните на финиковите палми се размножават плъхове – измъчвани от бълхи натрапници, които почти не напускат високо разположените си гнезда и рядко се мяркат в прочутата общност, където майсторите на изкуството и индустрията живеят изолирано в охранявани имения, пренебрегвайки съществуването на вредителите.

В 3:10 часа сутринта, когато Майкъл Мейс забързано преминава през елегантен жилищен квартал, пухкав дългоопашат плъх застива на слизане по палмово стъбло, а наподобяващите му петролни капки очички проблясват в жълтеникаво на светлината на уличната лампа. Мъжът не е заплаха за създаването, но убедено в обратното, то бързо се оттегля във водопада от листа, от който е дошло.

На по-малко от петнайсетина километра на юг улиците, някога внушителни като тази, сега са опасни както за плъховете, така и за хората. Мръсните тротоари и паркове на места са непроходими, преградени от занемарени лагери на наркомани и психично болни, които дават незаслужено лошо име на малкия брой трезви, разумни и действително бездомни хора, чиито нужди властите пренебрегват. Тези по-отдалечени райони гъмжат от улични котки, знаещи къде ще намерят изобилие от гризачи, хлебарки и други вкусотии.

За разлика от тях, тази богата общност не проявява никаква толерантност към подобни мрачни вакханалии. Градският съвет наскоро назначи още служители към полицейското управление в отговор на рязкото увеличаване на престъпността, която се разпространява през границите от съседни юрисдикции, където хората от управляващата класа се смятат за възхитително толерантни и просветени.

Патрулка додж чарджър, изборът на полицията в града, завива иззад ъгъла на половин пресечка разстояние. Сенките се уголемяват и извиват, след което се свиват, щом фаровете осветяват улицата, по която преди време движението никога не стихваше. Сега лентите са пусти. По тротоарите се движи един-единствен пешеходец.

Осветен, Майкъл нито търси прикритието на сенките, нито забавя ход. Има спешна задача, която вероятно ще остане спешна, докато е жив.

Самотен мъж след полунощ неизбежно е интересен на правоприлагащите органи в град като този, отрупан с богатство. Но все пак сигналната лампа на покрива остава загасена. Колата набира скорост, докато приближава към него.

Може би мъжът зад волана е разсеян и сънен към края на смяната си. А може би е получил обаждане веднага да се притече на помощ на колега полицай. Когато профучава покрай самотния минувач, в светлината на компютърния екран в колата и устройството за електронно издаване на фишове шофьорът прилича на привидение; по-скоро очертание, отколкото плътна форма, лицето му е блед овал, прозрачно и без черти.

След две пресечки Майкъл пристига в търговски квартал. Шумът от двигателите на скрити от погледа камиони и други превозни средства се усилва, изкривен от отразяването през редиците високи сгради, и звучи така, сякаш идва от загадъчна машинария дълбоко под земята.

Тук уличните лампи не светят. Градът се снабдява с ток от регионална електрическа компания, която в сегашния период на недостиг ограничава потреблението чрез налагане на глоби и високи цени. За да бъдат намалени кражбите и обирите на домове, външното осветление е запазено предимно за жилищните квартали. На тези улици с многобройни ресторанти и магазини от висок клас, предлагащи луксозни стоки, предприятията, блестели някога от здрач до зори, вече са тъмни след края на работното време.

Вълната от обيري до голяма степен е овладяна с инсталирането на витрини и врати от бронирано стъкло, подсилени от скрити щори от неръждаема стомана, които се затварят пневматично, ако стъклото започне да поддава при удари. Щорите спират дори превозни средства, използвани като тарани. Още от тротоара потенциалните клиенти се сканират за оръжие –

пистолети, ножове, чукове, всичко – дори само да приближат вратите, които се заключват мигновено, ако бъде открита заплаха. Редовните, ценени купувачи и клиенти нямат представа, че са допускани след идентифициране чрез програми за лицево разпознаване, като така им е спестено унижението да дават обяснения, ако носят огнестрелно оръжие за самозащита. Благодарение на споменатите предпазни мерки магазините с най-скъпи стоки могат да поддържат илюзията за непреходен блясък и безрискови привилегии.

Изненадващо чиста алея с тухлена настилка предлага врати към задните входове и помещенията за приемане на стока, които са солидни като вратите на бункерите за боеприпаси и се отличават със семпла елегантност, рядко срещана по задните улици на търговските квартали. Дори контейнерите за смет са в добро състояние, прясно боядисани и дискретни.

Поел в неразпръснатия от забулената луна сумрак, предпочитай светлината, но добре приспособен към тъмнината, Майкъл приближава до пететажна тухлена сграда отъясно. Обикновената врата и двойната гаражна ролетна врата са матовочерни; нямат уличен номер или наименование на фирма.

Има електронна ключалка, която той трябва да отключи, и токова верига на охранителна система, която трябва да поддържа, докато влиза в слабо осветен вестибюл и тихо затваря вратата. Този живот и придобитите способности са твърде нови за него, затова все още се учудва от себе си.

Адвокатската фирма на Удбайн, Кравиц, Бенедето и Спакман притежава сградата; заема всичките пет надземни етажа и в нея работят шейсет и един души. Вляво от Майкъл има врата, водеща към два етажа подземен паркинг.

Той минава през люлеещата се врата, която е точно пред него, и поема по коридор на първия етаж, който води покрай стаи с документи и офиси на помощния персонал. В края на коридора минава през друга люлееща се врата.

Богатството и властта на фирмата са загатнати от огромно непродуктивно пространство, отделено за файето, което в този ранен час е обляно само в мека, непряка светлина. Подове от черен гранит. Ламперия от анегре с цвят на пчелен мед. Куполен таван, обкован с варак от бяло злато. Милиони долари, похарчени за големи, драматични – и според Майкъл еднообразни – картини на Джаксън

Полък: безсмислени цветови плетеници, които отвличат вниманието от бляскавата елегантност на полираната ламперия.

Двата асансьора имат врати от неръждаема стомана с ненадрапчив дизайн в стил ар деко. От съображения за сигурност достъпът до тези асансьори е възможен само чрез набиране на пет цифри на клавиатурата на таблото. Всеки, който работи тук, има уникален код за достъп. През работно време клиентите и гостите се придружават до асансьорите от една от двете рецепционистки. Въпреки че не разполага с код, Майкъл може да го получи от всеки, който работи тук, и да използва асансьора, ако желае, но дори ако пневматичната релсова система е тиха, звукът може да предупреди тези, които е дошъл да види.

В случай на пожар се изисква аварийно стълбище. Едното е подробно описано в чертежите, които са в архива на градския строителен отдел, и лесно достъпно за Майкъл. Стълпалата са скрити зад ламперия, на която е окачена голяма творба на Полък във вертикален формат, убедително изобразяваща и възхваляваща душевния хаос на крайния алкохолизъм. Замаскирано в рамката на картината резе отключва ключалката и скритата врата се отваря.

Стръмното вито стълбище е бетонно, а не метално, и всяко стъпало е омекотено с оребрена гума, за да се сведе до минимум опасността от съдебен процес заради подхлъзване и падане. Разположените на равни интервали светодиодни аплици работят денонощно, седем дни в седмицата.

На площадката на петия етаж Майкъл се вслушва в собственото си вдишване и издишване, които са толкова тихи, че това, което чува, може би е изцяло вътрешно: ритмичното издуване и свиване на белите му дробове. Заради неподвижността му някой случаен наблюдател може да го помисли за изправен труп, ала Майкъл вече не е мъртъв.

От тази страна вратата не е скрита, а електронната ключалка се отваря с обикновен лост. Той влиза в стая, облицована в анегре. Подът е покрит с блестящи бели кварцитени плочи с размери два метра на метър и двацет вместо с по-евтини плочки от същия материал. Бюрото на рецепцията е чудо от матирана неръждаема стомана, оформена в извивки, сякаш се топи и разтича, с плот от кварцит в селадонов цвят. Осем удобни стола са на разположение на посетителите, които ще бъдат

принудени да чакат достатъчно дълго, за да си дадат сметка, че отстъпват по важност на човека, чийто съвет са дошли да потърсят.

В момента стаята се осветява само от два алабастрови аплика от двете страни на вратата на далечната стена на стаята.

Вляво, зад стъклена стена с гравирани градски пейзаж, е разположена потънала в сянка конферентна зала – двацет празни стола около дълга маса. Вдясно прозорците гледат към улиците, бедни откъм светлина и богати на заплахи.

Майкъл заобикаля бюрото и отива до вградената врата. Тя води към кабинета на Картър Удбайн, основател на „Удбайн, Кравиц, Бенедето и Спакман“.

Удбайн обикновено насрочва срещи само между десет часа сутринта и четири следобед. В този случай обаче срещата не е с обичайни клиенти и дори най-великият мъж ще се размърда преди изгрев, когато въпросът, изискващ вниманието му, носи значително възнаграждение.

Подобно на общодостъпните помещения в сградата, неговият кабинет е възискателно и придирчиво съчетание между силен драматизъм и добър вкус. Бюрото е необичайно голяма творба на Рулман*, датираща от около 1932 година. Лампата върху него не е от обикновен магазин, а от отдавнашното ателие на Луис Къмфърт Тифани**; детайлът с водно конче е рядък образец, изпълнен предимно върху златно стъкло с яркосини насекоми, и несъмнено се е харесал на Удбайн, защото предполага тайнственост и власт – двете наметала, които носи през цялата си кариера.

Въпреки че адвокатът има къща с площ от хиляда и четиристотин квадратни метра върху два акра, на половин час път с кола от офиса си, той държи апартамент тук, на петия етаж. Освен с дневна, трапезария, професионална кухня, спалня, баня и фитнесзала, апартаментът разполага със скрита паник стая, която може да издържи на всякакво нападение. Третата му съпруга, четирийсетгодишната Ванеса, двацет и две годи-

* Емил-Жак Рулман (1879–1933): френски дизайнер, представител на стила ар деко.

** Американски художник и дизайнер (1848–1933), работил в областта на декоративните изкуства и известен най-вече с произведенията си от цветно стъкло в стил ар нуво.

ни по-млада от него, живее в имението, но няма достъп до апартамента му, който смята – или се преструва, че смята – за скромен и използван само когато съпругът ѝ е дотолкова погълнат от изискванията на закона, че не може да отдели време дори за кратко пътуване до вкъщи. Това позволява на Удбайн да води паралелен живот на тих, но интензивен разврат, който е в противоречие с имиджа му в обществото.

Входът на апартамента е скрит в ламперията на кабинета зад голяма и мъчително претенциозна кубистична картина, която би могла да е на Пикасо или Брак – или на бръснаря, който ги е подстригвал. Ключалката реагира на сигнал, когато електронен ключ се задържи до син триъгълник, който символизира нещо в картината; четящо устройство зад платното потвърждава сигнала и освобождава ключалката.

Майкъл няма ключ, но не му е и необходим, за да се справи с четящото устройство. Вратата се отваря и той влиза в малко фойе, откъдето продължава към дневната.

Охранителната система на апартамента проследява всички обитатели по топлинната им сигнатура и ги отбелязва на плана на етаж, показан на голям екран в паник стаята. В случай на криза, прикрит зад стоманена плоча и бетон, Удбайн ще има представа къде се намира всеки нападател и ще може да координира действията си със специализиран полицейски екип по телефона, за да улесни усилията му да открие престъпниците и да обезопаси помещенията.

В момента Майкъл е мигаща червена точка на екрана в паник стаята, където сега няма никой, който да я види. Има още три мигащи точки.

Макар Майкъл да би предпочел да е обикновен човек, той е уникален по всякакви стандарти и връщането към нормалния живот не е възможно за него. Продължава напред.

Тримата мъже са се събрали при кухненския остров, на който са подредени високи купчини от пачки със стодоларови банкноти. Дебелината на пачките подсказва, че всяка от тях съдържа десет хиляди долара. Подредените купчини сигурно възлизат общо на поне три-четири милиона. Висок, красив и белокош, Картър Удбайн е облечен в тъмносин копринен халат върху пижама в същия цвят. Сътрудниците му Руди Сантана и Делман Харис току-що са влезли от улицата, платненият им сак е изпразнен от парите.

Сигурни са, че охранителната система на сградата не може да бъде обезвредена, без да се задейства аларма, както са сигурни, че никой не може да узнае за тази среща.

Когато Майкъл влиза в стаята, смайването на тримата мъже е толкова голямо, че осуетява незабавната реакция. Извърщат глави в пълен синхрон, а израженията им са ужасени, сякаш той е някой, когото са убили, и сега се е вдигнал от гроба; всъщност той им е напълно непознат.

Харис се окопитва първи от хипнотичния момент. Измъква „Хеклер и Кох“ четирийсет и пети калибър от кобура на рамото си под сивото кожено спортно сако. Черното джинсово яке на Руди Сантана, стигащо до бедрата, е разкопчано и той изважда пистолет от кобура на хълбока си.

Тъй като Майкъл няма оръжие в ръка, влиза с усмивка и изглежда толкова самоуверен, та сякаш е с психични отклонения, бандитите са обзети от колебание – с твърд поглед и стиснати устни, но в същото време озадачени и несигурни дали изваждането на оръжията няма да се окаже глупаво.

– Сам съм и не съм въоръжен – казва Майкъл. – Предпочитам да избегна нараняването на когото и да било. Просто ми трябват пари. Дайте ми половин милион и задръжте останалото.

Разговор в кухнята

Ако определението за убийство изисква подсъдимият да е натиснал спусъка, забил ножа или замахнал с мачетето, тогава от тримата мъже, събрани около кухненския остров, Руди Сантана без съмнение е най-изявеният убиец. Ако значението на убийство се разшири, така че да включва всеки, който финансира незаконни предприятия, които по своята същност включват яростно бизнес съперничество и смъртоносно насилие, лаврите отиват при Картър Удбайн. В продължение на трийсет години адвокатът е осигурявал начален капитал за нови банди, които се отцепват от традиционните престъпни организации, и е използвал политическото си влияние, за да предпази своите сътрудници от съдебно преследване. Лобира за запазване на южната граница на Съединените щати отворена за транспорт на наркотици и за улесняване на трафика на хора, който осигурява обвързани с договор млади жени за публичните домове и най-крехките деца за мъжете, които копнеят да ги имат.

Дори с всички достъпни за Майкъл източници на информация той не е в състояние да определи точно броя на убийствата, извършени от двамата. Освен това общият брой се увеличава без прекъсване – с всеки месец в случая на Сантана, с всяка седмица за Удбайн.

Постиженията на Делман Харис се оценяват по-лесно. Майкъл е почти сигурен, че господин Харис е извършил между седем и десет убийства, което е съвсем малка част от смъртните случаи, за които могат да бъдат обвинени Удбайн или Сантана. Може би невзрачното количество трупове, които е оставил след себе си, го изпълва със срам, кара го да се чувства по-нискостоящ от другите мъже, защото именно той, а не Сантана, не само изважда пистолета си, но и припряно го насочва към Майкъл и с нетрепваща ръка и пръст върху спусъка пита:

– Кой, по дяволите, си ти?

– Никой.

– Със сигурност си те бива, явно си някой – тихо възразява Удбайн.

– Не съм ченге – уверява ги Майкъл.

– Не изглежда да е от някоя банда – обажда се Сантана.

– Мамка му – включва се Харис, – изглежда като тъпак.

– Путьо – съгласява се Сантана.

– Ти влезе без проблеми – отбелязва Удбайн.

– Трябва да се оплачеш на охранителната си фирма – свива рамене Майкъл.

– Шибанякът няма да излезе – обещава Харис.

– Какво каза? – Сантана изглежда озадачен. – Охранителна фирма?

– Млък. Стига сте дрънкали – прибягва до техния жаргон Удбайн. – Руди, провери дали казва истината, че е сам.

Руди Сантана хвърля гневен поглед към Майкъл. Бесен е, но се контролира. Излиза от кухнята, поема на лов.

Харис е притеснен. Иска Майкъл да погледне дулото на оръжието му и хубаво да си помисли. Ръката му с пистолета леко потрепва. Дишането му е твърде учестено и повърхностно.

Удбайн е спокоен и не се преструва. Стои, пъхнал ръце в джобовете на халата, и гледа изпитателно неканения си гост. Не изглежда загрижен. Защото никога не му се е случвало нищо наистина лошо и предполага, че няма да му се случи и за в бъдеще. Светът, прекрояван от най-голямата концентрация на власт в историята, се превръща в свят, в който се раждат нарцисисти с илюзии за безсмъртие, каквито човечеството никога не е виждало и едва ли ще преживее.

Отсъствието на Сантана притеснява Харис – той сякаш си мисли, че партньорът му може да не се върне.

– Ти, тъп наглец, идваш тук и искаш половин милион. С колко кока си се насмъркал?

– Изчакай Руди – обажда се Удбайн.

Три минути минават в мълчание. Сантана се връща.

– Всичко е наред. Апартаментът и офиса са чисти. Асансьорите са заключени. Ако тоя тъпак е дошъл с компания, няма ги долу в очакване на покана.

– Претърси го – нарежда Удбайн.

– Само да си мръднал – предупредително се обръща

Сантана към Майкъл.

– Не съм дошъл тук да наранявам някого – напомня им Майкъл и се оставя на бързото, но щателно претърсване за оръжие.

– Чист е – обръща се Сантана към Удбайн. – И няма документ за самоличност.

Останал досега до вратата, Майкъл приближава към острова.

– Господин Харис, ще съм по-спокоен, ако свалите оръжието. Треморът ви ме притеснява.

– Това, което ще те притесни още повече – отвръща Харис, – е четирийсет и пети калибър с метална обшивка право в лицето ти.

Удбайн му махва да свали оръжието и се обръща към Майкъл:

– Този разговор е само между двама ни с теб.

– Струва ми се най-добре.

– Кой си ти?

– Казах вече.

– Никой.

– Точно така.

– Мога да ти взема отпечатъци и да пусна да ги проверят.

– Няма да свърши работа.

– Говоря сериозно. Мога да получа доклад от ФБР до един час. Никой, освен контакта ми там, няма да узнае, че съм го поискал или дори че ми е бил изпратен.

– Зная, че можете да го направите. Доста е прогнила системата, а вие имате нюх за гнило. Но никой не разполага с отпечатъците ми.

– Имаш минало.

– Изтрито е.

– Не е възможно.

– За вас може и да не е.

– Ще има снимки и досиета, които си пропуснал.

– Нито едно.

– Можем да те задържим тук, докато търсим.

– Само ако ме убиете.

– Защо не бихме го сторили?

– Няма да ви позволя.

Харис промърморва ругатня, а Сантана изсумтява презрително.

Удбайн изглежда по-скоро развеселен, отколкото загрижен. Той е изключително уверен мъж.

– Какво целиш?

– Вече казах.

– Половин милион долара.

– Радвам се да видя, че не страдате от Алцхаймер.

– Защо бих ти дал половин милион?

– Нямате избор.

– За да ти попреча да ме нараниш?

– Именно.

– Съзнаваш ли как звучиш?

– Като откачен?

– Напълно.

– Просто сложете моите пари в платнения сак и запазете останалото.

– *Твоите* пари?

– Нямаше да съм тук, ако не ми трябваша наистина.

Сантана и Харис са неспокойни. Искат да извършат малко насилие, за да успокоят нервите си.

Когато Удбайн изважда ръце от джобовете на халата си, те не са нито отрудени, нито белязани от старчески петна. Маникюрът му е добре оформен и с безцветен лак.

– Как научи истината? – пита той.

– За вас ли? Бива ме в проучванията.

– аз съм дискретен. Вземам всички предпазни мерки.

– Мога ли да обясня с метафора? Да кажем, че интернет е гъста джунгла от информация с трилиони улики към милиарди тайни. Всеки от вас оставя следа, независимо дали опитвате да прикриете следите си, или не. аз съм като излязъл от Киплинг.

– Ръдиард Киплинг.

– Значи сте научили нещо в Харвард. Познавам джунглата на интернет по-добре, отколкото Маугли познава истинската. За мен сте оставили следа, широка като от стадо слонове.

– Остави метафората. Дай ми пример.

Майкъл кимва към Сантана и Харис, след което отвръща:

– Използвате предплатени телефони с тия двама тъпаци и останалите.

– Ползвам по около двеста на година. Унищожавам

ги всичките. И не ги купувам аз.

– Зная. Чичото на господин Сантана – Игнасио, свещеникът – ги купува за него, а Сантана ви дава вашия дял.

– Чичо ми е свят Божии човек – кипва Сантана. – Не обиждай чичо Игнасио, бокалук такъв.

Удбайн му махва да замълчи и пита Майкъл:

– Откъде би могъл да знаеш това?

– Използвате ограничените си по функции предплатени телефони, когато говорите един с друг. Но използвате смартфоните си за съобщения.

– Съобщенията ни са криптирани. Сложно криптирани.

– Да. Зная. Най-доброто криптиране на света, разработено в Москва, използвано от руския министър-председател. Дори ЦРУ не е успяло да разбие кода.

– Но ти си успял?

– Да кажем, че отворих задна вратичка в компютърната система на руския еквивалент на ЦРУ и вмъкнах руткит, за да мога да влизам и излизам незабелязано.

– Руткит ли?

– Хакерски жаргон. Всъщност не работя така. Не съм хакер, но исках да използвам термини, които е възможно да разберете.

– Значи някак си проникнал в телефоните ни и си декодира съобщенията ни. Така си разбрал, че ще бъдем тук сега.

– Оказа се лесно – свива рамене Майкъл.

– Искаш да повярвам, че си оставил уличаващи доказателства при някой свой приятел, и ако не се върнеш, той ще се обърне към властите, както правят във филмите.

– Не, нищо подобно. Каква работа ще ми свърши подобно нещо, като се има предвид как можете да купите политици, съдии, шефове в кабинета на главния прокурор и ключови журналисти?

Удбайн се взира продължително в него. Накрая казва:

– Изумяваш ме.

– Благодаря. Това обаче не е целта на живота ми. – Той дръпва празния платнен сак пред себе си и започва да го пълни с пачки със стодоларови банкноти.

– Картър, какво става, по дяволите? – обажда се Сантана в очакване на указания.

Смартфонът на Харис е във вътрешния джоб на спортното му сако, смартфонът на Сантана е в левия джоб на джинсите му, а този на Удбайн е в джоба на халата му. Макар нито един да не е настроен на вибрация, и трите започват да се тресат три пъти по-силно от когато и да било. Същевременно телефоните издават зловещ писък, три пъти по-висок от звука, който са издавали преди; пронизителен вой, наподобяващ гневното цвърчене на безбожно чудовищно насекомо. Батериите в миг прегряват. Тримата мъже дотолкова се стряскат, че изпадат в моментно объркване. Сантана се разкрещява:

– Какво, какво, какво?

Харис ругае, а Удбайн изува чехлите си и със залитане се отдалечава от острова, като и тримата вкопчват пръсти в себе си, за да се отърват от каквато там заплаха се е появила в дрехите им. В първите три секунди, докато Руди Сантана измъква телефона от задния си джоб, опарва пръстите си и крещи „Мамка му, мамка му, мамка му!“, Майкъл го удря с юмрук в лицето, счупва носа му и мъжът пада, а той стъпва върху китката на ръката с пистолета и пръстите на Сантана неволно се разтварят, позволявайки на Майкъл да се наведе и да хване оръжието за цевта. В следващите три секунди той се завърта към Харис, който е оставил своя четирийсет и пети калибър на острова и трескаво съблича самото си, което е започнало да пуши, и го удря с дръжката на пистолета на Сантана достатъчно силно, за да загуби съзнание за няколко минути.

Притиснал гръб към хладилника, Картър Удбайн смуче палеца и показалеца на дясната си ръка, които са покрити с мехури от изваждането на горещия смартфон от джоба и захвърлянето му през стаята. В агонията си той е измъкнал лявата си ръка от ръкава, така че отвореният халат виси на дясното му рамо. Изправен бос в раздърпаната си пижама, той не изглежда по-внушителен от едро дете, хванато по време на забранено среднощно нападение на буркана с бисквитки.

Димящите телефони са замлъкнали.

След като пуска пистолета на Сантана в платнения сак, хванал четирийсет и пет калибровото оръжие на Харис в дясната си ръка, Майкъл подхвърля:

– Не ме предизвиквайте.

Удбайн измъква мокрите пръсти от устата си и отвърща:

– Не съм глупав.

– При липса на доказателства, ще се доверя на думата ви.

На пода, придържащ ранената си китка с другата ръка, докато от деформирания хрущял на носа му бълбука кръв, Санта на диша през устата и бълва ругатни между вдихванията.

Майкъл пъха пачки пари в платнения сак с лявата си ръка.

– Как го направи? – пита Удбайн.

– Кое?

– Знаеш кое... с телефоните.

– Професионална тайна.

– Мислиш се за много чаровен.

– Майка ми беше на такова мнение, но аз самият никога не съм го споделял.

– Ще те намеря.

– Заповядайте.

– Мъртъв си.

– Преживял съм го вече, не ме е грижа. – Взел е може би десет процента от парите на кухненския остров. Сакът е тежък. – Би трябвало да запала останалото, като знам как сте го взели и колко по-лоши неща ще сторите с него.

При перспективата да загуби всичко Удбайн решава, че уважителното мълчание е най-добрият отговор.

Щом затваря ципа на сака, Майкъл подхвърля:

– Какво не е наред с хора като вас?

Потиснатият гняв принуждава Удбайн да процеди през зъби:

– Какви хора по-точно?

– Онези, които са имали всякакви предимства, но са станали лоши.

– Няма лоши или добри.

– Какво има тогава?

– Възможности. Или се възползваш от тях, или не.

– Какво име дават на тая философия в Харвард?

– Нихилизъм. Работи. Изглежда, че и ти се придържаш към нея.

– Само вземам от нихилистите. Това не ме прави един от тях.

– Значи се чувстваш добродетелен.

– Не. Просто съм различен вид крадец.

Майкъл излиза заднишком от кухнята с четирийсет и пет калибровия пистолет в дясната ръка и платнения сак в лявата.

Без да изпуска от поглед пистолета „Хеклер и Кох“, Картър Удбайн го следва бавно. Вероятно ще опита да се обади по стационарния телефон. Няма да успее.

Майкъл излиза от преддверието на апартамента в обществения офис на Удбайн и затваря вратата, скрита от картината в стил кубизъм. Върху нея се вижда подписът на Пикасо. Изучава творбата в продължение на минута – два пъти по-дълго, отколкото е ползотворно.

Прекосява стаята и понечва да излезе във фоайето на рецепцията, когато чува Удбайн да се бори с Пикасо вратата. Електронната ключалка е блокирана и ще остане така, докато Майкъл реши да възстанови функционирането ѝ, може би след около един-два часа.

Той се спуска по тайните стъпала до фоайето на партера, поема по коридора към задната част на сградата и минава през врата, извеждаща на горното ниво на двуетажния гараж, запазен за служители и клиенти, където включва осветлението. Бялото бентли на адвокатата е паркирано на най-удобното място. Кабинка със стъклени стени е осигурена за служителя, чието единствено задължение през работно време е да докарва превозните средства на четиримата партньори в правната кантора до предния вход или да ги прибира оттам, за да не им се налага да криволичат из уличките. Кабинката е защитена с електронна ключалка, свързана с охранителната система на сградата. Майкъл я освобождава, без да задейства аларма, влиза, открива висящия на таблото ключ на бентлитото и затваря вратата след себе си.

Често предпочита да върви пеша. Хората, които минават през дните си на бързи обороти, винаги затворени в превозно средство, не виждат изящните детайли нито на природния свят, нито на света, който човечеството е изградило за себе си. Колкото по-малко виждат, толкова по-малко разбират и толкова по-вероятно е да живеят в балон от нереалност.

В този случай обаче трябва да измине доста километри и се надява да спази дадено обещание преди зазоряване.